

Southern by the Grace of God

Look Away Dixieland...

Spolek přátel Jižanského ročku

DIXIE

Informace členům a příznivcům

21.

červen 1999

c. Dixie Czech republic

Velký Kongres 1999

Musím uznat, že letošní Holčovice byly obzvlášť vydařené. Čtvrtek měl být původně pracovní. Je pravdou, že se i pracovalo, ale jinak se velmi podobal loňskému pátku. Pátek byl naprosto standardní, protože ani *Pumpa* v Krnově s nikým nepohla. Kulatého návštěva po koncertu, někdy po půlnoci, byla docela překvapením, ale v decibelovně jsme si stejně moc nepokekali. Zen dovezl spousty CD, takže decibelovna dělala čest svému jménu. To, že jsem šel spát když svítalo, hovoří samo za sebe.

V sobotu po dobrém obědě byl velký problém svolat všechny na nástup při zahájení Velkého Kongresu, ale trocha násilí nikdy nikomu neuškodila, protože nakonec stáli všichni docela rovně.

Velký problém nastal, když se začal cukat kandidát na presidenta. V tomto místě musím všechny upozornit na dodatek č. 1/99 ke stanovám o tom, že se president volí doživotně. Tento byl také ihned uveden do praxe ! Není to možná úplně demokratické, ale diktatura proletariátu měla taky něco do sebe.

Počasí nám vyšlo, odneslo to jen pár krýglů a až na malé přizabítí a následné skoro utopení Stříbrného Orla se nikomu nic nestalo.

Také bylo ke slyšení několik perfektních výmluv lidí, kteří měli zakázanou hospodu a šli proto rozměnit, koupit cigarety nebo dokonce na zmrzlinu. Ještě mezi dveřmi baru se Satan otočil a pronesl: "Dva kopečky". Pak ho zas bohužel nebylo hodinu vidět. V sobotu večer nebylo stejně vidět víc lidí a tak jsme se sešli až v neděli. To už byl vlastně konec piva a všeho. Doufám, že cesta domů dopadla všem dobře. Možná i klikatě. Nebo co!

(Franta)

P.S.

Chtěl jsem napsat několik recenzí, ale nemám nic doma. Takže příště.

Někteří kamarádi s hlubokým demokratickým cítěním ne zcela souhlasili s volbou Pavla Hartla doživotním presidentem, (včetně Pavla samotného), jelikož doživotní byli pouze diktátoři, různí generální tajemníci, papežové atd. Po zhlédnutí nedávno uvedeného filmu o soudci Roy Beanovi však veškeré námitky ustaly.

(M.J.)

P.S.

Během Kongresu jsem zaslechl názor, že by měl být pan president po smrti prohlášen jižanským Bohem.

Krátce

- Za pohled z Georgie, který jsme použili na obálku děkujeme Janě Hradilové.
- Luděk Sedláček má syna – gratulujeme jemu i mamince.
- Po dlouhých přípravách jsme konečně pro děti zorganizovali výlet do kuželny ve Světlé Hoře. Děti byly nadšené, hlavně když při odjezdu vyprášily při koulovače Orlovi kožich. Za to, jak se dětem obětoval, mu patří dík. /Ta Světlá Hora je obec, u které bývá v TV blocích o počasí většinou uváděna nejnižší teplota v republice./
- Spolek nepřispěl *Pumpě* penězi na nahrávání CD. Nedávali jsme totiž *Gen.Lee* ani *Stetsonům*. Ale pustíme chlup na Romanovo „Mlejn“ ve Hřměníně.
- *Pumpa* 4. června v Krnově bohužel hrála kvůli zdravotním problémům bez Michala Němečka, i tak prý byl koncert dobrý,
- Pod křídly Spolku v Bruntále působí dvě „sekce“ – rybářská (alespoň pánové nesedí tolik v hospodě) a dýmková (lepší když dělají fajfky, než kdyby si píchali).
- Stříbrný Orel byl v pondělí po ROHO ve Zlíně na Deep Purple, dědci se prý překonávali a zvuk byl špica. Noviny které to chválily nelhaly (článek Jindry Vobořila o loňském koncertu *D.P.* v Praze bude někde dál).

Moudrosti

- Užívej život ! Stejně z něj živ nevyvázneš!
- Alkoholik je ten, kdo vypije víc nežli jeho lékař.
- *Já jsem se propil ke střízlivosti.* To je normální, to já už dělám roky.
- S chlastem se musíš naučit žít. Je to dřina – hlavně pro rodinu.
- Alkohol je tak mnoho a času tak málo.
- Té už schází jen natřít na fialovo a dát na krk zvonec.
- Znásilnit vlastní manželku – to je přece jako kdybys si ukradl vlastní peněženku.
- Nech něco venku bez dozoru – a lidi dokurví všechno.
- Já si nepamatuju jména ani ksichty. Já si už pamatuju jen blbiny. Sem jak počítač, mám už plnou kapacitu.
- Sněhovým jazykem nic nevylížeš.
- V zimě je to jinak, čím ho máš menšího, tím při močení míň užiješ zimy.
- *Já kdybys vypil pět dvanáctek, tak jsem na šrot.* Tak to děláš dobře, když vypiješ osm řezaných jedenáctek.
- Naposled v hospodě s babou. nebo alespoň letos...dvojnásobná útrata, poloviční sranda.
- Promluva k vlastní slinivce: Sekej dobrotu, nebo tě nechám vyříznout a skončíš v kýblu mezi potratama.

Status Quo & Deep Purple

Praha, listopad 1998

DEEP PURPLE VIDĚTI !!!

Trvalo to čtyři hodiny, ale uteklo to jako pár minut. Původně jsem tam nechtěl jít, ale vytáhl mě Martin Gembický, který měl lístek pro svou skorochot' a té se nějak nechtělo. Začalo to tím, že jsem těsně před odchodem zůstal 40 minut viset doma ve výtahu a byl jsem jenom v košili. Nikomu to nepřeju a podrobností vás ušetřím. Dnes už jedině pěšky! *Katapult* začal tím otřesným hlasitým a čistým zvukem Říhovy věčně rozladěné kytary. Měli na to 25 minut a když už hráli první píseň asi čtvrt hodiny, říkali jsme si, že si ten čas takhle blbě vyplácají jedinou písní, ale oni pak zahráli ještě dvě. Říha se v tom hrabal téma zpocenejma prackama, zpíval immer vére o cihlu níž a když začali zpomalovat, šel jsem si raději pro pivo. Když jsem se vrátil, hráli už skoro v half-time. Zbytek svého bloku vyplnil Olda voláním – My máme Dědka – vy máte hovno! a pak už konečně *Katapult* zmizel!

Na *Status Quo* bych asi v životě nešel i když proti nim vůbec nic nemám – naopak! Teď jsem ale velice rád, že jsem je viděl. Kvalitativní rozdíl mezi nimi a *Kat'áky* byl asi 500%. Rossi přišel a povídá – Do you feel all right? – Jóóó!! – zněla odpověď. Oh Shit! řekl Rossi zklamaně a už to jelo! Oni taky nejsou žádní vyjímeční zpěváci, no ale to byl požitek. Suverenita a intonace, to je základ u big-beatu. Nemá to slabinu a jede to jako stroj. Tady se teprve projevila kvalita aparátu. Pár malých beden na zpěv – takže bylo vidět a slyšet odkudkoli a zvuk byl po celý večer dokonalý. Jenom pro ilustraci - hráli asi hodinu to svoje a najednou si vyšlápne Rossi na forbínu a zahraje sólo jak *Satriani*! Tady je vidět, co v těch lidech skutečně je. Taky technika pokročila – žádný krabičky na zemi – všechny efekty jim už posílají do kytar vysílačkou. Šel bych zase!

Párplové neměli slabinu. Z nových věcí hráli jenom tři a jinak samá lahůdka. Ten zvuk! A ty výkony! Žádná úleva!

Jednotlivosti nemá cenu rozebírat až na Morseovku! Ten hraje celý večer čtyřiašedesátiny – ovšem ne samoučelně! Dnes už je opravdu kytaristou kosmické úrovně! Vychází z Blackmooreových sól, protože to jsou samy o sobě písně, které si každý už dneska pohvizduje – a on je jenom rozvádí a zdobí. Měl tam i svojí exhibici – takovou pseudoklasickou skladbičku, kde ukázal techniku u nás zatím známou jen z doslechu. Nemám slov a tak končím!

Co se nás týče, vypili jsme asi sto piv a chudák Martin vstával ráno v pět do práce.

Jindřich Vobořil

Nekonečné triky - Storyville

Napsal Rusty Russel pro říjnové číslo '98 časopisu *Guitar Player*.

V roce 1994 se pokusila čveřice veteránů, doprovázejících jistého soulového zpěváka o jednorázový projekt. Kytaristé David Grissom a Dave Holt - dva z nejtěžších kalibrů austinské rockové scény – byli právě na soupisce místní legendy jménem *Joe Ely*. Grissom po tři roky poháněl mašinu *Johna Mellencampa* a obrážel štace s *Allman Brothers*. Do Holtových zárezů na řemenu od kytary patří i rok s *Mavericks* a předlouhá turné s *Carlene Carter*. Společně s basistou Tommy Shannonem a bubeníkem Chrisem Laytonem – někdejšími členy *Vaughanových Double Trouble* – zformovali spolu se zpěvákem Malfordem Milliganem kapelu *Storyville*.

Jejich debut "The Bluest Eyes" / November Records / si vysloužil uznání hudebního tisku a schlamstnul i ocenění na 1995 Austin Music Awards. Mezitím se členové kapely shodli na tom, že band má být band a to z mnoha důvodů. Hlavně proto, že byli příliš zaměstnáváni na nesmyslných nahrávacích sessions různých workoholiků. Kapela se odmlčela po vydání desek "A Piece Of Your Soul" z roku '96 a nedávným "Dog Years" / obojí Code Blue / Atlantic /.

Zatímco různě působili jako sidemani, jejich vlastní kapela *Storyville* vynikla nezaměnitelným soundem a krásnými funky groovy a hlavně šťavnatými písněmi.

"Nic se nevyrovná rozkoši hrát v kapele", říká Grissom přesvědčivě "Nemůžu samozřejmě pominout čas strávený s J. Mellencampem. Hodně jsem se tu v muzice naučil a ještě vydělal spoustu prachů. Když jsem toho pak nechal, věděl jsem, že musím začít dělat to, proč jsem vlastně začal dělat muziku – dělat vlastní muziku s vlastní kapelou."

Grissom to dělá po svém. Na desce "Dog Years" použil osm různých aparatur a třicet kytar – hlavně pak Gibson dot-neck ES-335 z roku 1959. "To je něco jako stradivárky", říká Grissom. "Na cesty si jí s sebou ale neberu".

"Já mám jenom dva aparáty," říká Holt. "Jinak na nahrávku použiju všechno, co trochu slušně zní a přiměřeně ladí."

Ačkoli *Storyville* má požehnaně zkušeností a znalost studiových triků, kapela neexistuje jako ukázka někdy až děsivých schopností jejích členů.

"Trochu začínám ubírat z techniky, která je hnacím motorem některých projektů," říká Grissom. "Vidím hodně kytaristů, kteří skvěle kvílí své sólo, ale akord G-dur zahrát neumějí. Možná, že jsem nekritický z pohledu své zamilovanosti do psaní písní. To je obrovský dar mít kapelu, pro kterou můžeš psát a nechat ostatní spoluhráče přinést do písní jejich vklad a jejich osobnosti. Já doma nejdřív vyrobím kompletní demosnímkou, které obsahují i sóla a výplně. Pak je pustím klukům, abych se ujistil, jestli se jim líbí. Když se rozhodneme, že píseň nazkoušíme, já hraju pouze hrubou strukturu na španělku, aby si každý mohl najít part, který mu bude vyhovovat. Učil jsem se to dlouho – že totiž lidi píseň baví víc, když do ní přinesou něco svého. Takže se snažím netlouct do nich za každou cenu svoje myšlenky."

Grissom našťestí nemusí litovat, co mu do jeho písní hraje jeho partner. Jsou to velmi nápadité věci, které často míří až za hranice progresivního rocku. "Já vyrůstal s tátou a dvěma bráchy a všichni jsme hráli na kytary," říká Holt. "Já jsem se do party mohl zapojovat jedině doprovodem. Ale to byla odjakživa moje oblíbená činnost. Dodneška mě víc rozhybe starý rytmický doprovod *Bo Diddleye* nežli sólo."

Intenzivní koncertování *Storyville* se na chvíli zastavilo, ale oba kytaristé se snaží udržet si kontakty s austinskou scénou.

"Tahle činnost tady má silné kořeny", říká Grissom. "Tady nikdo nestaví zdi mezi styly – každá kapela má přece svůj styl. *Storyville* je jenom jediná a takhle jako my jiná kapela přece hrát nemůže!"

Přeložil a vlastními postřehy doplnil Jindřich Vobořil

Reorganizace Hippies

Pro říjnový *Guitar Player* '98 napsal Art Thompson

Čekal mě dlouhý den, když jsem se úplně oddělaný nechal v pět ráno ve svém newyorléanském hotelu vzbudit. Přemítal jsem o koncertě, který jsem před pár hodinami dohrál. Můj otupělý zrak civěl na polospící figurinu, která se zmítala na mém gauči – přítel, který si tu po všerejší show ustlal a teď mu bylo zle. Já spal jenom tři hodiny a čekal mě krušný den. Po poledni jsem měl v New Yorku sjednaný rozhovor s bojovnými bratry Robinsonovými z *Black Crowes*, kteří právě dodělávali svůj čtvrtý počín u Columbie s titulem "By Your Side". *Crowes* teď částečně uklidili svůj dům a přestěhovali se do stáje své vzrůstající psychedelické image. Psychedelické? Jo!

Na loňském Furthur Festival turné projevila kapela svou náklonnost k jamování a notovala si s ikonami hippie éry *Hot Tune* a *Ratdog* (vedlejšáky Boba Weira, kytaristy Grateful Dead). Ale to bylo včera a teď je teď! *Crowes* se vrátili do rockového hájemství bez kytaristy Marka Forda a basisty Johnnyho Colta. Jejich dávný parták Sven Pippien byl najat na basu a Rich Robinson je teď sólový hráč – této roli se vždycky vyhýbal.

Bylo přesně 15 hodin když taxík dorazil do Avatar Studios na Manhattanu. Bavit jsem se právě s kytarovým technikem Derekem Phelpssem a vysvětloval mu proč jdu o dvě hodiny později, když vtom se rozléty dveře a do studia vtrhli oba Robinsonové. Ovšem zdálo se být v dobré náladě.

Po studiu se nesla vůně "kadidla". Její nejhustší koncentrace se nacházela v největší místnosti kde byly bicí, klávesy včetně historického Mellotronu, basový aparát a pingpongový stůl. V menší přílehlé místnosti se nacházely Richovy aparatury a jeho slušná kytarová kolekce. Rich a klávesák Ed Harsch ještě dodělávali playbacky a tak jsem měl hned možnost slyšet pár nových písní. Zatímco z beden hřměly kusy jako "Kickin' My Head Around" nebo "Horsehead", já si postupně uvědomoval proč jsou tady všichni tak nabití optimismem. Písně pozitivně rozechvívaly mou páteř. Vedle Chrisova neúprosného zpěvu tady byla nádherná Richova slide kytara, pevné riffy a sám tón kytary byl velkou událostí.

Věci se zdárně vyvíjely pod dohledem producenta Kevina Shirleye (ten produkoval i "Nine Lives" od *Aerosmith*).

Hned jak Rich vstoupil do místnosti, kontroloval jsem jeho Telecastera. "Použil jsem '68 Tele skoro v každé písni. Byla to moje první pořádná kytara. Použil jsem jí na první desce a pak už na všech", říká Rich. "Má javorový krk a široký snímač", doplňuje Phelps. "Zní úžasně – takovou kytaru by chtěl každý".

Rich říká: "Vždycky jsem si dělal, co chci. Nám se daří dělat věci kolikrát dost odlišné. Ono se to vždycky nějak samo podaří. Demáče posledních dvou desek jsem dělal sám doma a vždycky jsem měl přesnou představu jak by to mělo znít. Točit desku jenom s jedním kytarovým hráčem – to není novinka pro mě, ale pro kapelu. Znamená to trochu jiný emocionální přístup. Ke konci turné *Three Snakes* už jsem věděl, že je třeba něco změnit a začal jsem modifikovat své kytarové party. Třeba tím, že jsem přeladil kytaru do G-dur. A to i na doprovody. Viděl jsem britského folkaře *Nicka Drakea* – ten sice nehraje na přeladěnou kytaru – ale líbilo se mi jak hraje a to mě inspirovalo.

Na turné si nějakého kytaristu najmeme, přece jenom máme desetiletou tradici jako dvoukytarová kapela"

(Mě se doneslo, že pro příští turné *By Your Side* by to měl být *Audley Freed* z *Cry Of Love*.)

"Připouštím, že s Markem Fordem byl zvuk někdy dost přepřácaný. Taky nás bylo na scéně šest. Jenom my dva s Chrisem vyplníme na pódiu dost prostoru. Ed s klávesami toho vyplnil taky dost, ale to byl pořád ještě pod Markem, který hrál non-stop sólo. Mark byl dobrý kytarista a když měl den, věděl jak uhodit na lidi. Můj názor je, že hlavní je tu vždycky písnička a teď co pro ní můžeme udělat. Mark miluje Grateful Dead a jamování mu vyhovovalo. Na "Southern Harmony" Mark přišel a zahrál pár nádherných sól. Proto v naší kapele zůstal. Já sólistou být nechtěl. Chtěl jsem jen psát písně. A tak to taky fungovalo. První turné bylo skvělé a pak začaly působit věci jako drogy, ego atd. Mark hrál furt pryč a válcoval všechno ostatní. Když posloucháš ty starší pásky z koncertů, tak ke konci už nemůžeš. Zvukař se nás vždycky chodil ptát, jestli ho má vyhodit z P.A. Když byl střízlivý, tak to byla jízda, ale to trvalo vždycky krátce.

Moje psaní se řídí hlavně tím, že mám přehled kdo takový styl písně dělal předtím. Jen tak se asi muzika může hnout dopředu. Když si srovnáš *Mississippi Freda McDowella*, *Theloniouse Monka* a *Joni Mitchell* – můžou dělat stejný materiál, ale každý ho udělá jinak. Náš nový basista říkal, že "Remedy" vždycky považoval za dobrou rockovou píseň, ale teprve když jí začal s námi hrát, zjistil jak je tajuplná. Jinak moje domácí nahrávání se sestává z toho, že umím stisknout Play a Record. Víc toho v domácím studiu opravdu neumím. Materiál pro "Three Snakes" jsem doma nějak sbastlil a poslal jsem to Chrisovi. Ten pak přijel do Atlanty a začali jsme to vylepšovat. Měli jsme snad čtyřicet písní. V minulosti jsme často říkali – tohle je přesně to, co chceme dělat. Tentokrát jsme se ale rozhodli svěřit se do rukou producenta. Chtěli jsme slyšet názory někoho dalšího a tak jsme všechny ty písně nechali hodně otevřené. Kevin nás pěkně nakopnul. Museli jsme zkoušet kombinace všech možných aparátů a kytar. Bylo to jako - pojďme udělat rockovou desku!"

Do textů já Chrisovi zásadně nemluvím a ani mu nepodbízím témata. Jinak kytary si vybírám zásadně podle zvuku – ne, že bych je sbíral. Mám jich přesto dost a mohl bych o nich dlouho vyprávět. Jednu mám po Ronu Woodovi a jedna byla vyrobena původně pro Keitha Richardse. Taky mám rád dvanáctistrunky. Jsem totiž obdivovatelem *Byrds* a *Clarence White*, to byl můj člověk. Dvanáctka je droga a kdybych jí moc propadl, určitě bych jí cpal všude. Z aparátů proháním většinou Marshallly a ve studiu pak kombinuju.

Z efektů používám Dunlop Hendrix *Special kvákadlo a stereo Leslie zvuk".

A pak se do toho najednou vložil Chris: "A se mnou jsi mluvit nechtěl?" A zatímco brácha zdvojoval, já následoval tenkého zpěváka do ústraní kde se pak on – hyperaktivní frajer jen se sebezapřením pohodlně usadil. Tenhle kluk – to musela být noční můra všech učitelů. Zeptal jsem se ho kde bere jako vyprofilovaný textař hlavní inspiraci.

"Já nemám žádnou motivaci k psaní písní – já je prostě píšu. Naše písně jsou vážně zrcadlem toho, co prožíváme. Občas jsou i bolestné. To mě celý život fascinuje jak lidi balancují mezi světlem a tmou. Nemůžeš poznat pravou radost bez bolesti. S tím já v textech občas experimentuju. Na téhle desce jsem chtěl trochu zkultivovat svůj jazyk. Všechno tady je – mě postihl rozvod, Richovi se narodilo dítě, z kapely odešli kluci. V textech já nic neupřednostňuju – nejsem věřící ani žádná spirituální osobnost. Je to spíš klíšé – piš, co vidíš.

"Dixie - Spolek přátel Jižanského rocku, Czech republic"

Naštěstí poznám co je pravda a co je lež. Tohle si cením i u svých oblíbených textařů a spisovatelů. Někdy je to pro posluchače pěkně tvrdé. Měli jsme píseň "Virtue and Vice" kde se zpívá něco v tom smyslu – vlastně by to mohl být docela pohodlný život po boku bývalé manželky a polomrtvého psa. Já měl psa, který se utopil v mém bazénu a teď jsem se vlastně rozvedl. Já to zpíval ze srandy a náš bubeník Steve říkal – ty Robe, to nemůžeš takhle zpívat! Nechci manipulovat své pocity. Všechno, co ve mě je – je i na těch deskách. Tak je to i s muzikou. Vždycky jsme byli upřímní a tím jsme dosáhli určitého stupně ve své kariéře.

I drogy v tom sehrály určitou roli. Ty byly součástí celé zkušenosti. Ovšem nikdy jsem na drogách nepsal texty. Nikdy jsem neměl heroinový návyk, ale napsal jsem texty o tom, co heroin udělal s lidmi kolem mě. Většina psychedelik funguje na lidi, kteří jsou na psychedelících závislí. Když si vezmeme LSD a něco natočíme, druhý den když to pak posloucháme, říkáme si – to bychom si museli vzít LSD, abychom to vydrželi poslouchat. Drogy taky zvyšují kreativitu. Lidi si romantizují Thomase Dylana, ale ten uměl cestou domů z hospody White Horse Tavern. Já nikdy nenapsal krásnější text ožralej. To až druhý den v kocovině. Každý má svůj rituál, někdo dobrý – někdo špatný. To se pořád mění. Kdybys mi před pěti léty řekl abych byl ve studiu ve 13:00 střízlivý a makal, tak bych si myslel, že jsi se zbláznil. Vůbec si třeba nepamatuju jak jsme točili "Southern Harmony". Tehdy jsme si naivně mysleli, že abychom něco kloudného stvořili – musíme být našrot. To se změnilo. Teď už si nedám každý den jointa, zatímco dřív jsem hulil 24 hodin denně. Pořád mi to voní, ale priority se změnily.

To, co píšeme s bráchou je velmi spontánní. A když jsem moc nafoukaný – Rich mě většinou převálcuje nějakou lepší melodickou linkou. Je to pořád stejně jako když jsme byli malí. To je tak všechno – jo a ještě jednu radu! Myslím, že dneska už si to můžu dovolit. Nikdy tě nikdo nebude nutit s pistolí u hlavy podepsat nějakou smlouvu. Všechno si musíš pořádně promyslet! Vždycky se nějaká cesta najde. Jeden z důvodů proč jsme byli strašně nasraní - a lidi si mysleli, že je to arogance – byl ten, že jsme si mysleli, že hudba je posvátná. Když jsme se pak ale do toho dostali, zjistili jsme, že pro ty chlápky co vydělávají prachy a kouřej doutníky jsme jen obyčejní troubové. Nejdříve musí člověk najít cestu proti té urputné aroganci hudebního průmyslu. To je taky jeden z důvodů, proč lidi začnou brát drogy. Nasere tě, že těmhle lidem je jedno jestli prodávají desky nebo Toyoty. Pokud jsi naivní umělec a muzika je pro tebe vším, může být zrovna tohle devastující. Protože jedinej na koho tyhle věci dopadnou jsi ty.

Je to tvoje muzika a ne nějakých účetních nebo právníků! Musíte udělat něco velkého a dokázat to! Nazdar!

přeložil a doplnil Jindřich Vobořil

Stetson

Vítaj president!

Ty kluke mexikánská to ti plšuju já, divoký stařeček Golis Goláš, básník a vynálezce ze samého srdce Spojených aliancí Valašského vojvodství. Křest naší zbrusu nové platně Byl bych velice rád a dnul bych se pýchou, kdybys na této jižanské valné hromadě i se svými početnými cabbaleros a companeros nechyběl. Samozřejmě, že obdobný dopis se stejně závažnou a důležitou tematikou zasilám i do Prahy starému grizzlymu Zenovi Syrovému, který je syrovější než samá valašská syrovátka.....

Protože už mi pomalu začíná docházet střílný prach a náboje, budu muset pomalu končit, neboť moje cesta je dlouhá a trnitá a končí na mexické hranici. Pozdravuj všechny spřízněné jižanské duše, které potkáš na své pouti tímto slzavým údolím a věz, že náš čas teprve přijde!

Kontakt: Pavel Goláš

tel. 0651/652051 6.00-9.00 hod. 21,00 – 24.00 hod.

(stařeček Goláš)

Křest CD

Křest druhého CD Stetsonu byl velkolepý, valašsky upřímný a hlavně nekonečný. Ti pazůři jsou k neutahání. Hrát začali večer v osm a při střídání různých variant Stetsonu a Vojvody, kdy se na pódiu jen minimálně měnili muzikanti, produkci ukončili ve čtyři ráno. Domorodé publikum, pro které už je Stetson stejným folklórem jako cimbálovka, bylo samozřejmě výtečné a spolková delegace mu zdařile sekundovala.

(P.H.)

Cimbálovka Rock 'n Roll už vaří,
já na zdraví připíjám vám všem,
na pasínku křepčá mladí staří,
valašský kraj to je krásná zem.
Tož tak to tady chodí
a ty muziko hraj!
Neloz k doktorovi,
radši halůzkovej daj!

(stařeček Golis Goláš - básník a vynálezce)

Zdravím všechny Jižany

Když mne před několika měsíci požádal kamarád, zda-li bych mu nepomohl zmapovat hudbu sedmdesátých let, nemyslel jsem si, že se obloukem vrátím nostalgicky zpět ke kořenům, ze kterých jsem vyšel a ve kterých jsem strávil několik let. Musím poděkovat Frantovi a Pavlovi a jiným "nejmenovaným, kteří mi vyšli vstříc a půjčili mi desky těchto let, abych dotyčnému kamarádovi pomohl. Při nahrávání mne ovanul dech těchto let a já si zavzpomínal. Nervová soustava, hlazená tibetskými mísami a ticho meditace vystřídaly dunivé rytmy AC/CD, DEEP PURPLE, BLACK SABBATH, URIAH HEP, LED ZEPPELIN, kdy i květiny v květináčích se odkláněly stranou. Říkal jsem si, že je to věc dočasná a že to vydržím. Duch této hudby však na nějakou dobu převládá a já dále vzpomínal. Internet, fenomén naší doby, mi pomohl vpravit se trochu do nostalgie té doby a poskytl něco málo informací, které se vám prostřednictvím tohoto příspěvku nabízím. Jelikož neznám novou scénu, pátral jsem po novinkách "starých pák", které mne naučily tuto hudbu poslouchat. Sdílím stejný pocit níže uvedeného názoru mi neznámého pisatele, že ta doba je již pryč, podobně jako léta květin a Woodstocku, ale vzpomínky zůstávají a kapely vznikají a zanikají a tak si tu hudbu co nejčastěji oprašujte.

Vladimír Hradil, bývalý místopresident

Vliv sedmdesátých let

Napsal : Brian Arden

11/6/98

SOUTHERN ROCK je možná jeden z nevlivnějších druhů hudby, která existuje. Ačkoli výše jeho popularity v posledních letech klesá, jeho vliv je viděn všude v okolní hudbě. Možná jeden z nejlepších příkladů je v country. Ačkoli některá country hudba se velmi málo podobá southern rocku, je to přímo potomek rockové formy této hudby, zvané southern rock. Travis Tritt je jedním z umělců, kteří jsou velmi ovlivněni southern rockem. Ačkoli hraje standardní country melodie, má také písně, které se vám tlačí do hlavy a některé mají těžký bluesový sound. Hodně jeho textů se zabývá tématy, která jsou vlastní southern rocku: pití, zbraně, střelba, ženy atd. V jedné písni dokonce přiznává jejich vlivy. Skladbou "Put Some Drive in Your Country" Travis přiznává, že miluje svou zemi, ale také miluje vliv southern rocku. Říká: "Já stále miluji starou zemi, nepadám před ní na kolena, ale proklínám to, že chybí Duane Allman. Přeji si, aby byl stále zde." Tohle je pocta Duane Allmanovi z Allman Brothers Bandu, který tragicky zahynul při motocyklové havárii před několika lety. Tritt přiznává, že jeho styl vychází z průkopníků jižanského rocku. Dokonce udělal velmi dobrou verzi "Ramblin Man", kterou nahráli Br. Allmanové. Southern rock je tedy všude a je dobře, že může být dokonce i na country scéně.

Tolik tedy úvodem a tak vám tedy předkládám, co jsem načerpal během svého týdenního putování po Internetu. Jako bývalý jižan jsem zaměřil svou pozornost nejen na staré kapely a jejich novou tvorbu, ale i nováčky na scéně i kapely, které hrají jen jižanský rock, ale nejsou z jihu. Víím, že všechna pozornost se soustřeďuje na novou superkapelu southern rocku, takže začnu hned *Southern Rock Allstars* a jejich novinkou.

Southern Rock Allstars

Southern Rock Allstars - nový objev na jižanské scéně konce 90.let, odnože známých tvůrců tvrdých kytarových riffů jako *Blackfoot*, *Molly Hatchet* a *Rossington Band*. S. R. A tvoří Dave Hlubek, Jakson Spires, Jay Johnson a Pete Geddes. Tento čtyřlístek je znovu zpět a jejich tvrdé kytary dávají jak novou značku jižanskému rocku, tak i novou náladu. Bourají pódia bleskem kytar, bicí hřmí a duní basa. S jižanským rockem, který je jim vlastní, elektrizují publikum napříč U.S.A. *Southern Rock Allstars* vydávají v červenci své první CD, nazvané "Crazy Again". Není pochyb, že písně na tomto albu nabídnou čerstvý a nový zvuk.

Co říkají sami muzikanti ?:

Johnson: "CD se jmenuje „ Crazy Again“ a bylo ve výrobě přes rok. Jakson a já, společně s klávesistou *Radio Tokyo* Markem Rayem jsme na něm začali pracovat v srpnu 1997, ale během 9 měsíců jsme *Dixie Allstars* rozpustili. Některé z písní, které jsou na CD, byly původně plánovány jako demonstrační pro Jacksona a některé jako sólo projekt pro mě. Zamýšleli jsme oslovit některé z našich známých, aby se podíleli na těchto melodiích a tak jsme uspořádali 5 přehrávek. Jackson a já jsme věděli už po premiéře, že jsme udělali něco, a že to byl ten pravý čas, který přivedl Daveho zpět do pohybu a tak vznikla nová kapela. Pete přišel počátkem jara a tak jsme se mohli dát do nahrávání tohoto CD.

Dave: "Nové CD je prací celého týmu a jsem na něj hrdý. Každá píseň na tomto novém CD ukazuje skutečný výkon každého člena. Obzvláště poukazují na spolupráci mezi mnou a Johnsonem na kytarách. Většina skladeb je rytmicky orientovaných a já se již těším na druhé album.

Pete: "Myslím si, že hodně posluchačů bude překvapeno, až uslyší "Crazy Again" poprvé. Nejvíce lidí samozřejmě předpokládá, že uslyší jižanský rock. Ačkoli tradiční jižanský vliv tam je, toto CD s konečnou platností představuje obraz každého hudebníka tak, jak by jej posluchači neočekávali. Myslíme si, že budou příjemně překvapeni."

Jackson: Myslím si, že bude těžké dát toto CD do šuplíku jako určitý druh hudby. Je to různorodost rockových stylů, některé kusy jsou velmi těžké, jiné jsou melodické a v dalších je smutná nálada. Takže něco pro každého.

Tolik tedy říkají media. Myslím, že nezaškodí představit jednotlivé hráče a jejich hudební vývoj, aby jste si dokreslili představu, co očekávat.

Basová kytara – **PETE GEDDES**

Hrál v kapele *The Lester Chambers Group*, později založil v NY trio *The Buster Cherry Band* a působil ve skupinách *Fortunte Sons* a *The Whiskey Band*. Pete také spolupracoval a psal s *Leslie Westem*.

Sólová kytara, zpěv, producent, skladatel - **JAY JOHNSON**

Johnson byl členem *Rossington Bandu* a *Radio Tokyo*. Objevil se na "*Lynyrd Skynyrd Tribute Tour*" v roce 1987-88 a na "*Lynyrd Skynyrd Video Movie*" filmu z turné. Také pro *Rossington Band* napsal "*Losin' Control*" a "*Returned To The Scene Of The Crime*". Hrál na kytaru na kritikou strhaném albu "*The Right Time*" od *Etty James*.

Bubeník, skladatel - **JACKSON SPIRES**

Jako zakládající člen *Blackfoot*, Jackson spolupracoval na "*Highway Song*" a "*Fly Away*" i dalším materiálu *Blackfoot* od roku 1975 do rozpadu kapely v roce 1986. Jackson také působil jako studiový hráč s umělci jako *Benny Mardones*, *Phil Lynott* z *Thin Lizy* a také s legendami *Willy Dixonem* a *Albertem Kingem*.

Sólová kytara, zpěv - **DAVE HLUBEK**

Dave založil *Molly Hatchet*, spolupracoval na skladbách jako "*Flirtin' With Disaster*", "*Gator Country*" a "*Beatin' The Odds*" a na materiálech *Molly Hatchet* z let 1978-1984. Dave byl také představen v různých magazínech jako *Guitar Player* a *Rolling Stone*.

Vypadá to, že pánové jsou v pohodě a že jim svědčí. Pokud i takhle bude vypadat hudba, budeme se mít všichni dobře. Nezbyvá, než se těšit, že pánové někdy navštíví **HOLČOVICE !!!!!!!**

A můžeme se posunout dále. Mým favoritem byla vždy tahle níže uvedená kapela. Potom, co *Rick Medlocke* nastoupil do *Lynyrdů*, bylo mi smutno, protože jsem vždy obdivoval jeho hlas a taky zjev. No, viděl jsem ho naživo a v akci, a tak mi to do konce života musí stačit.

Blackfoot

Tak tohle jsou zatím poslední alba *Blackfoot*- a co o nich píšou.....

24. února 1998 King Biscuit Flower Hour Records vydala záznam koncertu *Blackfoot*- Live at the Palladium z 10. srpna 1983. Tento nádherný záznam uvádí Rickey Medlocke, Greg T. Walkera, Charlie Hargretta, Jackson Spirose a Kenna Hensleye. Obsahuje skladby jako "Teenage Idol", "Train Train, kapela se dokonce blýskne v úpravě tradicionálu *Uriah Heep* "Easy Livin". Lahůdkou je 10 minut a 21 vteřin skvělá "Highway Song", která je proložena dlouhým varhaním sólem Hensleye, aby ji Rick Medlocke zakončil svou dravou kytarou. "On The Run" a "Fly Away" uzavírají z hudebního pohledu toto nádherné CD, společně se studiovým bonusem "Living In the City. Skutečným koncem je 17. ti minutový rozhovor s Rickey Medlockem, ve kterém hovoří o svém otci Shortym, proč nebylo ve Státech vydáno album nazvané prostě "Highway Song" a co se dělo v kapele. Na druhé straně zeměkoule vyrukovali Japonci se 4 CD boxem *Blackfoot*, nazvaným "Gimme, Gimme, Gimme", vydaným společností Lost Horizon. Boxed obsahuje jak studiovky z období éry kapely, tak živáky z let okolo 1980 - 83, prostě japonci tam nacpali skoro všechno, co *Blackfoot* vydali. Perlou na disku č. 4 je akustická verze "Highway Song" z koncertu v roce 1993.

The Marshall Tucker Band

Tahle kapela mne zaujala svou fúzí country a rocku v sedmdesátých letech, kdy se dostala na špici. Pak jsem ji ztratil z dohledu. Pánové ale hrají dál a vydávají dobré desky. Poslední dvě věci se jmenují "Face Down In The Blues" z roku 1998, která je první novou nahrávkou M.T.B. od roku 1993. Údajně se vrací zpět ke kořenům, obsahuje novou verzi "Ramblin" a druhá, letošní, se jmenuje "Gospel According To M.T.B."

Cravin' Melon

Tato jižanská čtyřka se v obsazení Rick Reames, Rob Clay, Jimbo Chapman a Doug Jones potkala na vysoké škole v Clemson v Jižní Karolíně v roce 1994. Skupina vydala živý EP "Squeeze Me" jako letní dar svým fanouškům. Obsahuje verze nevydaných nahrávek a 2 live verze jejich skladeb z debutového alba "Red Clay Harvest". Co jiného říct o kapele, kterou jsem neslyšel? Takže aspoň registrace, třeba se k tomu dostanete.

Jižanská rocková kapela *Cravin' Melon*

Recenze od Kristy Baskerville (pozor, recenzuje žena !)

Uznávám a líbí se mi southern rock, ale po poslechu alba byla moje drobná galanterie hudebního vkusu podrobena zkoušce. Vjem z tohoto alba se mi jeví následovně : čtyři mladí chlapi z Jižní Karolíny vyrazili představit nově značku hudby, známou jako "Southern rock." Celý pojem tohoto nového "Southern rocku" mně velmi vzrušil a tak jsem otevřela "Red Clay Harvest", dala jej do svého CD přehrávače a zbystřila pozornost. Jako první skladba přišla "Come Undone", která vstoupila do vzduchu, a já jsem zjistila, že je tam něco, co v tomto novém "Southern rocku" nesplňuje plně mé představy. Ale nechtěla jsem hned zavrhnout toto CD pro jeho první píseň. Vypnula jsem toto CD na chvíli za tím účelem, abych dovolila *Cravin' Melon* odhalit jejich pravdivé hudební jádro. Kromě toho jsem si byla dobře vědoma faktu, že některá CD pouze začínají velmi slabě, ale pak jsou skutečně příjemné, jestliže jim je dána řádná příležitost. Přestala jsem myslet na první píseň v naději, že následující skladby na tom budou lépe. K mému překvapení však zbytek CD byl zrovna tak zklamáním, jako první píseň. Zjistila jsem, že mně *Cravin' Melon* velmi rozčarovali celou myšlenkou "Southern rocku," ale nemohla jsem dát ruku do ohně za to, proč mne album zklamalo. Instrumentace alba byla ve skutečnosti velmi dobrá. Bohatě akustické kytary daly pozadí hudby téměř obeznámený, domovský cit. Vokální stránka alba nebyla také špatná - ve skutečnosti byly jejich hlasy velmi silné a velmi jasné. Popravdě, hudební kvalita je dobrá a nepřišlo mi ani na mysl něco špatného, abych se vyjádřila nesouhlasně s "Red Clay Harvest," ale prostě tam bylo něco tak velmi hlubokého, že jsem měla stále brouka. Rozhodla jsem se vydržet poslouchat, abych mohla stanovit přesně, co to bylo. Po několika více pozorném poslechu jsem konečně dospěla k názoru na "Red Clay Harvest". Písně na albu, i když byly dobré hudební kvality, se mi zdály všechny známé - možná také hodně známé. Především také proto, že abych se dostala na jádro tohoto alba, musela jsem se cvičit v ignorování masky pojmu "Southern rock." "Southern rock" je ve skutečnosti pseudonymem pro country hudbu. Nechápejte mně nesprávně, nenapadám country hudbu, ale pouze ukazují na fakt, že ona existuje a moderní formy z ní nemohou uplatňovat tituly "nové" a "inovační." Když jsem se konečně vzdala pátrání po novém a inovačním zvuku, uvědomila jsem si, že problém *Cravin' Melon* byl v tom, že se zřejmě nemohli dohodnout na jednotném soundu, který by jim byl vlastní a jedinečný.

Mnoho písní *Cravin' Melon* zní jako písně, které již byly zpívány jinými skupinami. Občas jsem našla schopnost pojmenovat jiným titulem a umělcem skladby, jejichž zvuk zněl přesně jako písně, které jsem poslouchala na "Red Clay Harvest."
Je možné, že moje nároky byly příliš vysoké, ale já jsem odložila "Red Clay Harvest" s velmi rozdílnými pocity. V hudebním průmyslu, kde kvalita originálu určuje, zda se prodá nebo neprodá, "Red Clay Harvest" jednoduše nedosáhnou ničeho.

Bittersweet Band

Tahle kapela pochází z jihovýchodu U.S.A. a hraje údajně víc než jednu dekádu. Nabízejí široký záběr od muziky typu *Patsy Cline* k *Led Zeppelin* a pokrývají všechny body uprostřed. Základem je jejich originální hudba. Skupina píše většinu svého vlastního materiálu s pomocí přátel. Mají smlouvu s Comstock Records z Arizony, která vydává a distribuuje jejich hudbu v Evropě, kde jejich CD "Faraway Look" hrají pravidelně rozhlasové stanice v Dánsku, Francii, a Anglii.

Allman Brothers Band

Tahle kapela snad přežije všechno, takže z CD nic nového, pouze opět kompilace "Mycology And Anthology" a okrajově jen video, které přináší záznam koncertu z roku 1991 během turné *Shades of Two Worlds* se starými peckami i novinkami. a názvem "Live at Greatwoods". Allman's letos slaví 30 let existence,

Black Oak Arkansas

Jim Dandy a jeho kumpáni jsou stále čilí, ale nenahrávají, a když, tak s velkými odstupy. Zatím poslední desky jsou sólová Jima Dandyho s názvem "Ready As Hell" (1984) a celé kapely desky "The Black Attack Is Back" (1984) a "King Biscuit Flower Hour" (1986). Piráti ovšem nelení a na trhu jsou 2 bootlegy - "Hey Jim Dandy" (1991) a "Rebound" (1991). Totéž je v růžovém originálně "Hot And Nasty : The Best Of Black Oak Arkansas" (1992) a kompilace "Jim Dandy" (1996). To nejlepší však na závěr : Jim Dandy obnovil prý činnost kapely a doplnil ji novými hráči - naposledy prý byli ve studiu v září vloni a mají nový materiál. Informace hovoří o živáku - "King Biscuit Flower Hour" (1998).

Gov't Mule

Když jsem byl loni ve Státech, koncertovalo tohle trio pár ulic od našeho baráku. V té době měli na trhu dvojku a byla to pro mne sympatická kapela. Musím se přiznat, že jsem si ji pouštěl v U.S.A. dost často. Takže tohle je to, co jsem neznal a je pro mne novinkou - "Live At Roseland Ballroom" z roku 1996 - 6 písňové a 55 minutové CD je vydáno na nezávislém labelu a dva členové *Allman's* zde předvádí své umění na skladbách takových autorů jako *Grateful Dead*, *Frank Zappa*, *Black Croves* a *Mountain*.

Celá trojka předvádí údajně - dle recenzí - fantastický výkon.

(pro Pavlíka Hartla seznam skladeb : "Trane" 16.34 "Temporary Saint" 5.51, "Painted Silver Light" 7.11 , "Don't Step On The Grass, Sam" 9.45 , "King Of Bird" 9.45 , "Mule" 8.57.)

Na trhu je také živé 2 CD , nahrané na Nový rok v Atlantě a obsahující verzi *Black Sabbath* !? "War Pigs", dále *Stewe Marriota*, *Paula Rodgerse* ..atd. název "With a Little Help From My Friends" - vydal *Capricorn*. Recenze vesměs dobré..

Nuth'n n Fancy

První informace jsem vyčetl v americkém týdeníku, ale nevěděl jsem tehdy, že jde o místní kapelu z Chicaga. Na téhle partě je sympatický, že hrají vyloženě jenom repertoár *Lynyrd*, *38 Special* a *Molly Hatchett* . A jak jsem viděl jejich play list, tak mají pouze jednu jedinou vlastní skladbu. Podle ohlasu v tisku jsou prý skvělí. No, snad se doba změnila, podívám se v Chicagu, jestli už něco nedali na kotouč.

Wet Willy

Tahle kapela už existuje taky několik pár desítek let a je pořád činná. Posledním počinem byl živák "Live" a nyní v kuloárech chodí pověst o reedici jejich prvních alb. Posledními zprávami v médiích je ta skutečnost, že znovu obnovená společnost Capricorn Records vydala v reedici první alba *WET WILLY*. Na CD už vyšli "Wet Willy" a "Wet Willy II" a nyní se ukázalo album "Drippin' Wet". Jinak hoši mají i doprovodnou dechovou sekci, vzadu jim přizvukují tři sličné girls a celé je to ohromně našlapané. (Remastery už jsou u Františka v Bruntále a Tomáše v Liberci).

Charlie Daniels Band

Veterán na jižanské scéně Charlie Daniels je obklopený partou nových muzikantů a vrhá na trh také novou desku s názvem "Blues Hat". Jeho klobouk je dosti široký, aby jeho fanoušci mohli pod něj nahlédnout. V současné době prý koncertuje s *Marshally* a *Molly Hatchett*. Na trh bude i uvedena nově remasterovaná jeho třetí analogová deska jako CD s jeho proslulou skladbou "Devil Want To Down To Georgia". Výše zmíněná deska "Blues Hat" směřuje k pravým kořenům southern rocku!

Atlanta Rhythm Section

Tahle kapela mi byla vždy blízka svým pojetím jižanského rocku. V devadesátých letech chytla nový dech a upravila svůj sound, pamatujete album „Truth In A Structured Form“ z roku 1989?

Nyní prý pilně připravuje materiál na nové CD. Příznivci se musí zatím spokojit s výběrem, nazvaným "Partly Plugged" z roku 1997, na kterém jsou čtyři nové skladby.

Gunsmoke

Tahle kapela není z Jihu, vznikla v New Jersey, v městě Trenton (tenhle stát je stejně zajímavá líheň) a jsou to jižani jak poleno. V logu všude samý stříelný zbraně a podle toho vypadá i muzika. Kapela je ve složení: Rick Balsari - slide gt, lead gt, Suha Gur - lead gt, John Tuliszewki - voc, Bob Elkman - bass, voc, Pete Brown - ds. CD mají jedno- první "Gunsmoke" a druhý se připravuje pod názvem "Halfway To Heaven".

Kentucky Headhunters

Chlapci z TENNESSE pilně nahrávají a koncertují. Ztratil jsem je z dohledu po jejich druhém albu. Ale oni nelenili a vydali další kousky. Takže máte inspiraci!

Vypadá to, že chlapci ani po letech neztratili glanc

Poslední CD "Stompin' Grounds" (1998), předtím "Thall ' Work" a "Still Pickin'".

Moonshine

Tahle parta pochází z Holandska a vznikla v roce 1988. Založil ji nějaký Hans Bergma a jejich první CD se nahrávalo od ledna 96 až do února 1997, aby vyšlo v srpnu v limitovaném nákladu. Hoši se hlásí k odkazu *Allman's blues* až k čistému country a přiznávají vliv Henryho Paula z *Outlaws*. První CD nese název "Roughousin'" (že by to opsali od *38 Special*?).

Alabama

Tato pozlacená kapela slaví letos velké oslavy. Byla vyhlášena americkou akademií kapelou pro 80. léta a nové album, nazvané "20 Th Century" se pomalu dere do žebříčků. *Alabama* prodala za svou kariéru 59 miliónů desek a singl z tohoto nového alba je v pořadí 42 jako číslo jedna. Mimochodem, doma ji přezdívací WILD COUNTRY.

Thunder Ridge

Trojčlenná kapela z Kalifornie posbírala v roce 1995 a 1996 skoro všechny ceny jako lokální kapela. Svoje pojetí southern rocku definují jako směs hudby *ALABAMA*, prošpikovanou *MARSHALLY* a ochucenou šlehačkou *CREAM*. Zatím vydali jen malé EP se třemi skladbami. Kapelu tvoří Paul Parsley - gt, John Alfiers - ds, Johnny Rust - . bass.

Molly Hatchett

Tuhle kapelu nemusím představovat, každý jižan ji má v naučném sborníku, takže jen krátce. Vydali své už 11 album, nazvané "Silent Reign of Heroes" a v současné době míří do Evropy. Zpěvák Danny Joe Brown se zotavuje po nemoci na Floridě, Duane Rolland pracuje na projektu *The Regulators*.

Kapela koncertuje v sestavě : Boy Ingram, Bryan Basset, Phil McCormak, Andy McKinny, Mac Crawford, John Galdvin.

The Regulators

"Původně jsme se jmenovali *The Smith & Wesson Band*, když jsme hrávali v okolí Los Angeles. Ale když jsme podepsali smlouvu s Polygramem, změnili jsme jméno, abychom se vyhnuli problémům se stejnojmennou společností, vyrábějící střelné zbraně. Dali jsme si jméno "The Regulators".

Hrajeme nyní v obsazení : Ronnie Farrell - Vocals,

Johnny Barnes - Lead / Rythym guitar,

Bobby Bird - Lead / Rythym guitar, Randy Smith - Bass / Backing Vocals,

Chris Turbis - Piano / Hammond B-3 Organ a backing vocals a Mark Aceves - Drums / Backing Vocals."

To jsou slova varhaníka Chrissy Turbise k jejich druhému albu "Bar And Grill". Kapela přiznává velký vliv *Lynyrd, 38 Special, Allman's*, *Molly Hatchett* a jiných.....

Takže tohle by bylo tak asi všechno, držím vám palce, ať jižanský rock vzkvétá, kapely nahrávají a vy se scházíte. Pokud budete spokojeni a mne zase chytne nostalgie, pokusím se znovu přispět. Další spousta kapel jako např. *Tumbleweed* ze South Karolíny nebo *Southern Cross Band* z New Jersey a jiné lokální kapely čekají na vaši pozornost. Takže někdy ahoj.....

(V.H.)

Lynyrd Skynyrd

Podle rozhovoru s J. Van Zantem o natáčení nového alba.

Nové album natáčí L.S. ve studiu na zámku ve městě Franklin ve státě Tennessee. Tento zámek si nechal v roce 1900 převést z Anglie a znovu postavit Al Capone během svého přesunu ze severu na jih.

Na nahrávání spolupracuje Ron Nevison který se podílel na nahrávání alb *Heart*, první desky *Bad Company* nebo některých věcí od *Led Zeppelin*. Album, které ponese název "On the Edge of Forever" má být rockovější a tvrdší než předchozí "Twenty".

Z tvrdších skladeb vyzdvihuje J. V. Z. "Working", "Searching", "Preacher Man", "Through It All", ale zároveň upozorňuje na balady "Tomorrows Goodbye" a "Rough Around the Edges".

V dalším pokračování rozhovoru se Johnny zmiňuje o problémech, které měl s hlasivkami hned zkraje nahrávání alba, o své léčbě na Vanderbilt Clinic of Voice, kdy nesměl několik týdnů mluvit. Opravdu těžké pro něj bylo, že musel přestat kouřit.

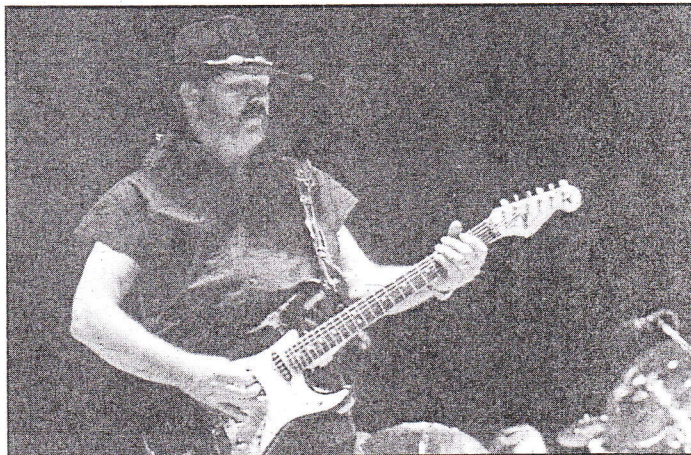
Nové album, zpožděné kvůli zmiňovaným problému by mělo vyjet v rozmezí července až října.

Ze stejných důvodů museli zrušit společné vystoupení s *Hank Williamsem Jr.*, ale celé si to vynahradí na show se *ZZ Top*, na které se velice těší.

(M.J.)

Johnny Van Zant - Photo by Dave Stephens

Hughie - Photo by Dave Stephens

Gary & Rickey - Photo by Dave Stephens

Photo by Bob Freiler

"Dixie - Spolek přátel Jižanského rocku, Czech republic"

Jimmie Van

**Southern
Comfort**

Zant Band

*Well it's Friday Night
And we're ready to cruise
Down on the boulevard
Well people come from all around
Say they're gonna be a star
You see all types, every walk of life
Down on Sunset Strip
See that guy
Makeup on his eyes
An earring through his lip
Well I don't understand
Is he a woman or man?*

*I like the fancy cars
Not the Rockstar bars
Up an down the Strip
They'll charge you cash just to look inside
Then you don't get shit
Well pay to play
Blows me away
Man that's really sick
Four bucks a beer?
Why the hell am I here
Man, that just ain't hip*

*Well I don't understand
I'm a simple Southern Man*

*Give me some Southern Comfort
Give me Dixieland
Gimme some old Rock and Roll
Played by a Southern Band*

*I'm not tryin' to put L. A. down
It's OK by me
To each his own
So carry on
But don't you bother me
It takes all types
To make world go 'round
I hope you'll understand
A man like me
Don't need their kind
Down in the Southern Land
Well I don't understand
I'm a simple Southern man*

*Give me some Southern Comfort
Give me Dixieland
Gimme some old rock and roll
Played by a Southern Band*

*Je páteční večer
A můžeme vyrazit
Dolu bulvárem
Kam chodí lidé ze všech stran
Aby se hvězdou mohli stát
Všechny typy, každý styl života
Tam na Sunset Strip
Koukej, teplouš
Se zmalovanýma očima
S naušnicí ve rtu
V tom se já nevyznám
Je to baba či chlap*

*Mám rád prima bouráčky
Ne bary pro rockové hvězdy
Tady i tam, na Sunset Strip
Cáluješ, kam se podíváš
Tak jestli nechceš dostat sračky
Za zdbavu zaplatíš
Vemte mě pryč
Tady je to na blit
Čtyři doldče za pivo ?
Tak co tu k čertu dělám
Tady nejsem v pohodě*

*V tom se já nevyznám
Jsem jen obyčejný Jižan*

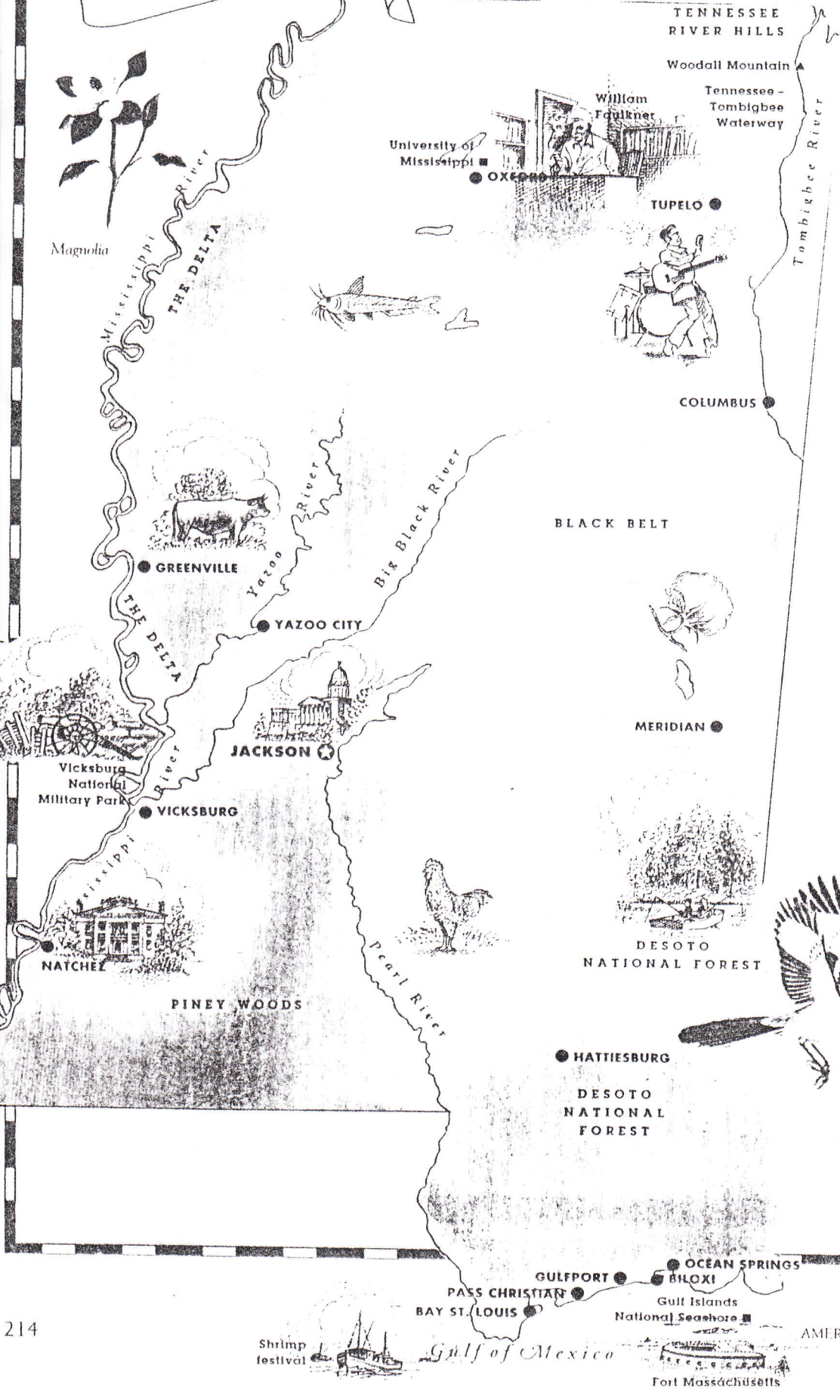
*Tak mi nalej Southern Comfort
Zahrej Dixieland
Zahrej starej Rock And Roll
At' hraje Jižanský band*

*Nechci se vykašlat na L. A.
Je mi tu fajn
Je to každého věc
Však to nějak zvládnem
Ale nesmíte mě nasrat
Musí tu být každý
Aby rozdácel svět
Doufám, že mi rozumíte
Chlap jako já
Je nepotřebuje
Když je na Jihu
V tom se já nevyznám
Jsem jen obyčejný Jižan*

*Tak mi nalej Southern Comfort
Zahrej Dixieland
Zahrej starej Rock And Roll
At' hraje Jižanský band*

Přeložil a upravil Michal

Mississippi

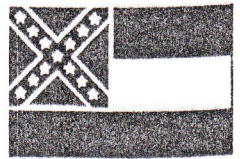

THE PEOPLE AND THE LAND

Population: 2,534,800
Area: 47,716 sq. mi.
Population per sq. mi.: 53
Capital and largest city: Jackson (pop. 396,200)
Major rivers: Big Black, Mississippi, Pearl, Yazoo
Elevation: Sea level to 806 ft. (Woodall Mountain)
Leading industries: Agriculture (chickens, cotton, soybeans, beef, cattle), transportation equipment, electrical equipment, clothing, wood products
Bird: Mockingbird
Flower: Magnolia
Tree: Magnolia
Motto: *Virtute et Armis* (By Valor and Arms)
Song: "Go, Mississippi!"
Origin of name: Probably from the Chippewa term *mici zihi*, meaning great river. A lieutenant of the French explorer La Salle first wrote it as "Michi Sepe."
Nicknames: Bayou State, Border-Eagle State, Eagle State, Magnolia State, Mudcat State

INFORMATION

Division of Tourism Development
 P.O. Box 22825
 Jackson, MS 39205-2825
 Telephone: 800-647-2290
Mockingbird

State flag

AMERICA - LAND OF BEAUTY AND SPLENDOR